

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 164/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Bc. Ing. P. Ď., B., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 76/2012 z 15. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Bc. Ing. P. Ď. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2013 doručená sťažnosť Bc. Ing. P. Ď. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 76/2012 z 15. mája 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľa. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta, že najvyšší súd o jeho dovolaní rozhodol aj napriek skutočnosti, že v konaní pred ním nebol zastúpený advokátom. Sťažovateľ uvádza, že o jeho žiadosti o poskytnutie právnej pomoci pre dovolacie konanie nebolo v čase podania sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (a teda ani v čase rozhodovania najvyššieho súdu) Centrom právnej pomoci rozhodnuté.

Sťažovateľ sa na základe uvedeného domáha, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že došlo k porušeniu ním označených práv, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 4 000 eur.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že o jeho žiadosti o poskytnutie právnej pomoci pre zastupovanie v konaní pred ústavným súdom nebolo v čase podania sťažnosti Centrom právnej pomoci právoplatne rozhodnuté.

Pretože prílohou sťažnosti nebolo splnomocnenie pre advokáta, teda sťažnosť nespĺňala náležitosti podľa § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), výzvou zo 4. februára 2014 ústavný súd vyzval sťažovateľa, aby v lehote 10 dní od doručenia tejto výzvy zaslal ústavnému súdu žiadosť, ktorou požiadal príslušné Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie pred ústavným súdom. Zároveň sťažovateľa upozornil, že ústavný súd začne o návrhu konať a rozhodovať, ak k nemu bude pripojené splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom.

Sťažovateľ si výzvu ústavného súdu prevzal 11. februára 2014, na túto výzvu však nereagoval a v ustanovenej lehote žiadosť, ktorou požiadal príslušné Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie pred ústavným súdom, ústavnému súdu nepredložil.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Ústavný súd opierajúc sa o svoju konštantnú judikatúru (podobne III. ÚS 37/02, I. ÚS 93/02 a I. ÚS 125/03) konštatuje, že ustanovenie § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde neumožňuje upustiť v konaní pred ústavným súdom od splnenia procesnej podmienky

povinného právneho zastúpenia advokátom, a to ani v prípadoch, ak sťažovateľ má právnické vzdelanie.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ v lehote stanovenej ústavným súdom a ani do dňa predbežného prerokovania jeho sťažnosti žiadosť, ktorou požiadal príslušné Centrum právnej pomoci o právnu pomoc pre konanie pred ústavným súdom, nepredložil, sťažnosť sťažovateľa v predloženej podobe nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2014